

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **T. T.**, proti žalovanému: **Městský soud v Praze**, se sídlem Slezská 9, Praha, o návrhu na přikázání věci jinému soudu,

t a k t o :

Návrh Městského soudu v Praze na přikázání věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 15 A 143/2019 jinému než místně příslušnému krajskému soudu **se zamítá**.

Odůvodnění:

[1] Žalobce doručil dne 14. 10. 2019 Nejvyššímu správnímu soudu podání nazvané „žaloba“, kterou se domáhal toho, aby Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) zastavil jím prováděnou exekuci vůči žalobci. Podle žalobce městský soud přípisem ze dne 3. 10. 2019 nezákonně odmítl vyhovět jeho návrhu na zastavení exekuce týkající se nákladů spojených s vedením trestního řízení vůči jeho osobě.

[2] Nejvyšší správní soud postoupil uvedenou žalobu městskému soudu (viz řízení vedené pod sp. zn. Na 185/2019), který ji zapsal pod sp. zn. 15 A 143/2019. Městský soud dne 18. 11. 2019 doručil žalobci přípis, ve kterém jej informoval o tom, že považuje za nezbytné, aby ve věci rozhodoval jiný než místně příslušný soud, a to z důvodu že městský soud je stranou sporu. Současně žalobce poučil ve smyslu § 9 odst. 3 s. ř. s.

[3] Dne 3. 12. 2019 doručil městský soud Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu podle § 9 s. ř. s. Předseda senátu městského soudu, který měl uvedenou věc podle rozvrhu práce rozhodovat, návrh odůvodnil tím, že žaloba směřuje proti městskému soudu jako žalovanému, což samo o sobě zavdává důvodné pochybnosti o nepodjatosti všech soudců uvedeného soudu.

[4] Nejvyšší správní soud návrhu nevyhověl.

[5] Nejvyšší správní soud se obdobným návrhem již zabýval. Viz usnesení ze dne 2. 8. 2017, č. j. Nad 250/2017 - 16, v němž mj. uvedl, že „*návrh na tzv. delegaci nutnou podle § 9*

odst. 1 s. ř. s. (...) byl ze strany krajského soudu podán předčasně (...). V projednávaném případě nebyla Nejvyššímu správnímu soudu před podáním návrhu na přikázání věc předložena k rozhodnutí o námitce podjatosti soudců, včetně např. jejich vyjádření. Jak přitom vyplývá z výše uvedeného (jedná se o závěry vyplývající z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. Nad 35/2006 - 12, ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70, a ze dne 30. 11. 2009, č. j. Nad 23/2009 - 32, pozn. soudu), jejich vyloučení není v dané věci s ohledem na okolnosti případu jednoznačně předurčeno, neboť žalobce ve své žalobě z dubna 2017 brojí proti rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové, které tento orgán veřejné moci vydal v pozici správce daně při rozhodování o návrhu na zastavení exekuce, přičemž toto rozhodnutí nebylo vydáno funkcionářem tohoto soudu, vůči němuž by soudci správního úseku byli podřízeni ve smyslu zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Nelze tedy dovodit, že by soudci správního úseku krajského soudu byli z projednávání věci automaticky vyloučeni pro systémovou podjatost a že je proto nutné věc automaticky delegovat jinému správnímu soudu bez případného konkrétního rozhodnutí o vyloučení všech soudců tohoto soudu – srov. opačnou situaci popsanou v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. Nad 54/2017 - 19. Za situace, která nastala v projednávané věci, tedy že nelze bez dalšího říct, že všichni soudci krajského soudu jsou podjatí a že nelze sestavit senát, není návrh na delegaci nutnou podle ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. důvodný.“

[6] Optikou výše citovaného usnesení (k jehož závěrům se zdejší soud přihlásil rovněž v usnesení ze dne 6. 9. 2018, č. j. Nad 180/2018 - 31), které zcela dopadá i na nyní projednávanou věc, nebylo možno návrhu na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu vyhovět. Návrh na tzv. delegaci nutnou podle § 9 odst. 1 s. ř. s. byl ze strany krajského soudu podán předčasně. Nejvyšší správní soud proto návrh na přikázání věci zamítl. Nejvyšší správní soud dodává, že k myšlence, že základním procesním předpokladem pro předložení věci Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí dle § 9 odst. 1 s. ř. s. je předchozí vyloučení soudců správního úseku soudu v rozsahu neumožňujícím sestavit k projednání a rozhodnutí věci senát, a to postupem dle § 8 odst. 3 s. ř. s. či dle § 8 odst. 5 s. ř. s., se přiklonil i osmý senát zdejšího soudu v nedávném usnesení ze dne 29. 8. 2019, č. j. Nad 8/2019 - 23, kterým předložil rozšířenému senátu zdejšího soudu k rozhodnutí otázky týkající delegace nutné za situace, kdy je u krajského soudu napadeno rozhodnutí nebo postup předsedy tohoto soudu (nejedná se tedy o věc mající zcela identický skutkový a právní základ jako nyní posuzovaná věc, protože nebylo nutno vyčkat na rozhodnutí rozšířeného senátu v této věci).

Poučení: Proti tomuto usnesení **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 6. února 2020

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu